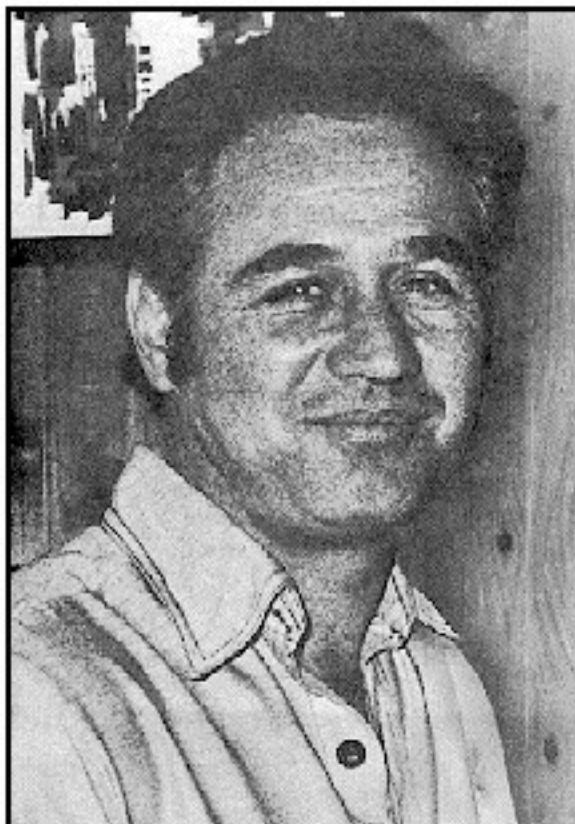

אזכרו של עמוס רימון ז"ל

עמוס רימון

נולד 14.5.42

נפל בלבנון 11.11.82

שירים על אמוס ריאון ז"ל

עומדים אנו - אבלים מול קברים רעננים
עומדים - ודמעה בעיננו אך שקטים ושותקים
עומדים - דום לזכר חברינו הנופלים
עומדים אנו - ראשינו מורכן מול מעטים שנתנו לרבים.

לא בוכים אנו - אך הלב רוטט בתוכנו
לא בוכים - והמחשבות חולפות בראשינו
לא בוכים - והמחנק משתק הגרון
לא בוכים אנו - לכבודם של גבורי אל עליון.

מתפללים אנו - שיתקבל קרבנם ברצון
מתפללים - שיהיו הם מסכת של און
מתפללים - שלא לשוא לחמו כחלום
מתפללים אנו - שבמותם יביאו שלום.

שירים של אמנוס ריאון ז"ל

אהבה שבאיבה

ביום אפל וסגרירי
ביום גשום ללא אורות
ביום ששמש לא זוהרת
הלכנו יחד ברחובות.

הגשם לא פסק
הרוח עוד נשבה
אך בנו לא פגעה
בחדוות רגשי האהבה.

חלום חלמנו
תקוות רקמנו
שירים כבר שרנו
ואהוב אהבנו.

לסימו של זה השיר
סיפור חיים שמאפיר
סיפור על אהבה
שתמה עדיין באיבה.

שירים לזכרו של אמנו ריאון ג"ל

לזכר עמוס

לעדנה

הוא תמיד לוקח את הטובים
הזבח צריך להיות מן המעולים,
מלאכי השרת שלו
הם מן הנבחרים,
סיירת, בטחון, קומנדו, חבלה
ורשימת הנבחרים עוד ארוכה,
כל יום אנו החיים
לפני השקיעה, את הזבחים מביאים,
וכאות תודה -

עוד פיסת אדמה, בדם רוויה,
הוא נתן בנו את האוייבים
כדי שנעריך את קדושת החיים,
אך מדוע הכי טובים
שומרים עלינו - כמו מלאכים?

משתתפה בצערך

הדר - בת 16

אכתב תנחומים למשפחתו של אמוס ריאון ז"ל

ד א ש ה מ מ ש ל ה

ירושלים, כ"ג בכסלו התשמ"ג

9 בדצמבר 1982

לכבוד

הגברת עדנה רימון ומשפחתה

ראשון לציון

גברת רימון ומשפחתה היקרים,

אסון פקד את משפחתכם ואת עם ישראל כולו. אישך ואביכם, עמוס, נפל בעת מלוי תפקידו, על משמרתו. הוא שירת את בטחון ישראל באלמוניות, במסירות ובנאמנות. עליו ועל חבריו נבנתה מערכת, אשר שמרה על כל איש בישראל לבל ייפגע בידי אויב. עם ישראל כולו יזכור לדורות את שרותיו ואת קרבנו.

כולנו יודעים כי דברים אינם מביאים נוחם לעת צער ואבל. אבל כולנו גם יודעים כי האומה כולה התאחדה מסביב לקדושים, אשר חיהם ניטלו בשרתם את עמנו בכל לבם, יומם ולילה. המקום ינחם אתכם בחוך שאר אבלי ציון וירושלים, ולא תוסיפו לדאבה עוד.

בכבוד ובהוקרה,

מ. כגיון

אספרים על עמוס רמון ז"ל

דברים שאמרה עדנה בזמן הלוויה

צמח רך שותה מטיפות הגשם הראשונות אומר : עכשיו יש לי כח לעלות ולצמות,
כך אמר וכך עשה. והנה פרח כבר יצא.

כזה אתה עמוס;

את טיפות הגשם הראשונות ינקה בבית הורייך ומאז היו בשורשייך.

בן נאמן למדינתך ארץ מולדתך.

מאושר יצאת להפקידך, מחודש כמו שמש בנוקר, פיקח כרימון, חזק, חרוץ, חריף וגם
מתוק, ובכל זאת לא יכלת להם.

חיית בארץ שיושביה היא אוכלת, וזהב ודבש ותכלת לפעמים גם היא אוכלת את כבשת
הרש.

ארץ שמתקו לה רגביה

ומלוחים כבכי כל חופיה

שנתנו לה אוהביה

כל אשר יכלו לתת.

כך כוהב נשירו נתן יהונתן , וזה כל כך מתאים לך.

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

אני עדנה בשבילך.

גאה ותמיד הייתי גאה בך ובחבריך שאותם הכרתי אישית- תמיד בשמחה- זהבי וחורש שיוצאים אתך בדרכך.

לשרות הבטחון זו אבידה גדולה לאין שעור, לנו, לילדיו הוריו ואחיו, תהיה חסר ותמיד נחגעג עלך.

נשמור את זכרך כירושלים, השומרת על כותל אחד מביה המקדש.
אני מכקשת ממך מאד שתשמור על החיילים הצעירים שנמצאים יחד אחר.
אחי גבורי התהילה.

לפני 20 שנה הכרנו בבה"ד 4, מפקד הבטיס סא"ל יצחק זייד דאז אמר לך שאת עדנה הוא לא נותן לכל אחד, אבל אתה עברת את הבקורת.
ולי הוא אמר: "עדנה, אני יודע שעמוס חבר שלך, אבל כאשר את עוברת לידו, הצויעי לו כמו לכל הקצינים האחרים".

עכשיו, אני מצדיעה לך, יחד עם כל האורחים שאהבו אותך, ומשתתפת בצער כולכם.
יהי זכרך ברוך.

שלך עדנה.

אספרים על אמוס ריאון ז"ל

מכתב לאבא.

אבא, אפילו לא עברה יממה מאז שהלכת, אבא, אפילו לא הספקתי לעכל את הדבר הנורא הזה.

אבא, לא בגלל שהלכת ממני אני כותב לך ככה, כי אני אהבתי אוהב ואוהב אותך לעולמי עד.

אני שלא הראיתי לך שום רגשות, וזה היה כנייל אצלך, אני, שאם היית יודע כמה הערצתי אותך, על הדבקות במטרה ואפילו שהתנגדתי לך לפעמים.

אני לא יודע מה התגובה שלך.

אמא חזקה, אמא בוכה לעצמה, ואני, אבא, אני בוכה לחברים שלי, אני לא רוצה לנכות ליד אמא.

אבא, אני מבטיח לך שאני אנסה להיות חזק, לנסות איכשהו למלא את החלל הנורא שנוצר במשפחה.

כן אבא, אתה היית מיוחד במינו, היית בן אדם סגור ולא אהבת להוציא רגשות, אך אני ידעתי שאהבת אותי.

אבא, שלום לך, יום יום תשאר בזכרוני.

(דברים שאמר ניצן בעת הלוויה)

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

עמוס היקר.

לא עובר יום מבלי שאנחנו רואים אותך יושב אתנו על הדשא ליד ביתנו בדגניה ב' ואנו משוחחים על העתיד. זו היתה החופשה האחרונה שלך לפני צאתך בפעם השנייה ללבנון. ספרת לנו, מה גדולה הסכנה, להסתובב שם, כאשר כל ילד יכול להריס נשק נגדך. ספרת לנו, שהגדלת את הביטוח למשפחה, שלא תסבול, אם חס ושלום יקרה משהו. כאילו נחשת... אחרי כל כך הרבה שנים של סיכון.

דברנו כיון היחר על עמיד המדינה, הממשלה, המפלגות, המשפחה והנכדים - מה יהיה עתידם? לא בכל הנושאים היתה השקפתנו זהה, אבל עם עמוס אפשר היה להתוכח על כל דבר ואף פעם לא גרמו דעות מנוגדות לשינוי היחס בין אב ובן. עם עמוס אפשר היה לדבר על הכל, ולא רק לדבר. הוא בטא את יחסו להוריס ובמיוחד לאמו ללא מעצורים. כאשר בקר בדגניה, לא התבייש בגיל 40 לנשק את אמו בחדר האוכל כמו שלא התבייש בגיל הצבא לפני כל החיילים.

אנחנו, כהוריס, לא התערבנו אף פעם בדרכו. רק פעם אחת, כאשר לקח חופשה ממשרד הבטחון ורצה לחזור, אמרנו לו: "עמוס, אולי תפסיק? כמה שנים עוד תשחק בגורל"? אמנם, בחייט האזרחיים יהיה לך יותר קשה להסתדר מבחינה חמרית ולהרויח לקיום המשפחה, לפחות בשלב הראשון, אבל כולנו נהיה יותר שקטים, וגם האישה והבנים, אבל לצערנו, עמוס חזר לשרות.....

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

לא נתכחש לכך שמשירותו ונאמנותו לכל תפקיד, שהוא מילא, ראה לפניו כילד בקבוץ וגם בבית ההורים. אבל בכל הנאמנות במלוי תפקידים מצד ההורים, מעולם לא סיכנו את עצמנו פיזית.

עמוס נולד עוד בקבוץ אשדות יעקב, במקום החס ביותר בעמק-הירדן, כאשר התנאים היו קשים. בבית התנוקות לא היה מזגן עם קרור בקיץ וחימום בחורף. היו מאוררים. וגם בחדר ההורים לא היה. סמכנו יותר על המטפלות מאשר על עצמנו בטפול ברך הנוולד. לצערנו כבר בשנה הראשונה לחייו חלה עמוס בדיזנטריה קשה ורק טפול מסור בבית-החולים בעפולה הציל אותו. יותר מאוחר סבל מתולעת ורק בגיל 5 הצלחנו לרפא אותו ע"י רופא יהודי בצרפת, בעל ידע מיוחד בשטח זה. אבל זה לא מנע ממנו להיות ילד טוב ועליז, בגיל הגן, עד שנסע אתנו בשליחות לחו"ל.

בשנתיים אלה זכה עמוס לטפול משפחתי, מאמא וסבתא. דאגנו שבזמן היותנו בחו"ל תהיה לו מטפלה דוברת עברית. תמיד מצאנו בין העולים חברה, שקבלה ברצון את התפקיד. היה זה כבוד גדול לעלות ארצה, להיות מחנכת לילד ארץ ישראלי. המטפלות פעם מאנגליה, פעם מליטא, שמרו לנו אמונים עד היום הזה, וגם השתתפו באבל הכבד שלנו אחרי האסון. מורה אחת מחיפה שלחה לנו תמונה ששמרה לה כמזכרת 35 שנה. בהיותנו בצרפת ליווה אותי עמוס פעמים רבות לרכבות שהביאו עולים ממרכז-אירופה וגם לאניות הכלתי-לגליות שהפליגו לארץ ישראל. השוטרים הצרפתיים נתנו לו לבדוק את הניירות של העולים (השמות ממילא לא היו נכונים).

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

בגיל 7 חזר עמוס לארץ ונכנס ישירות לכתה ב'. קשה היה לו להתאקלם בין הילדים שהציקו לו. אבל במשך הזמן הכל הסתדר ועמוס היה תלמיד טוב. עכשו. אחרי האסון, קבלנו מכתב מהמחנכת שלו בבית הספר ההיכון בית-ירח עם הדגשה, איזה ילד טוב ומסור הוא היה.

עמוס אף פעם לא התפאר. מה שידע, ידע, ואם לא ידע, הודה בזה. כו כל החיים. כאשר היה בכתה ז' שתלו הילדים עגבניות בגן-הירק של הקבוץ והעובדים ציינו תמיד את יחסו לעבודה. פשוט, אהבו את הילד הזה. אמרו עליו גט, שהוא ילד יפה, ובאמת, בנות לא חסרו לו, ועמוס לא עשה טוד מזה לפני ההורים. כאשר אמו שכנה פעם בבית החולים של המשק, טפלה בה בת מחברת-הנוער שהתחנכה בקבוץ והיא ספרה, איזה בחור נחמד שיש לה. קוראים לו - עמוס. רק כאשר הופיע אצל הנערה הבינה אמו טזה עמוס שלנו. עמוס לא התביש לספר לאמא על בעיותיו בגיל הנגרות.

עמוס התגייס, כמקובל בין ילדי הקבוץ בתקופה ההיא - לצנחנים. תוך תקופה שרותו ענו עמוס קורס קצינים ושרת שנה נוספת באשור הקבוץ. עמוס ידע לשמור סוד בעניינים בטוחניים, אבל מחברים שמענו, שהשתתף בפעולות תגמול מעבר לגבול, שטייל לפטרה, כמקובל בזמנו, אבל שמענו שהתקשר עם חיילת, אשתו לעתיד - עדנה.

עו אז הציג לפנינו ידידות שונות, נחמדות פחות, נחמדות יותר. שבת אחת, כאשר היה בחופשה בבית בקש את האופניים, לנסוע לטבריה. מה קרה? "יש לי ידידה בטבריה ובשבת אין חבורה ציבורית, אז אסע באופניים" והוסיף "הבחורה היא מבית דתי ואצטרך להכנס דרך החלון".

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

כאשר עמוס הזר מהצבא עוד היה חבר קבוץ ועבד בחקלאות, בעיקר בכותנה, בשנים הראשונות של הגדול הזה בעמק בית שאן, שם היו שדות הכותנה מאשדות. העבודה הייתה קשה אבל עמוס לא חסך מזמנו ונסע גם בלילות, לפתוח מיט, להעביר קוים, כל דבר שנחוץ - על חשבון זמנו החפשי.

עמוס התחנך עם עדנה בחתונה מפוארת בקבוץ אשדות יעקב, יחד עם שני חברים מהכחה. ניצן, הילד הראשון, נולד בקבוץ, אבל לעדנה היה קשה להתאקלם בקבוץ. עדנה לא יכלה להתגלג לאקלים הקשה, הייתה הרבה חולה וכאשר ניצן היה בן שנה, עזבו את הקבוץ, לראשון לציון. היה זה אחד הימים הקשים עבור ההורים, כי בזמנו עזיבת הקבוץ עוד הייתה "אסון" "בגיזת בערכים" כשלון חינוכי ועוד. בעזרת משפחתה של עדנה ובעבודה קשה הסתדרו השניים והתקדמו. דמי העזיבה של הקבוץ בזמנו כמעט ולא קבלו. לא עבר זמן רב ועמוס נכנס לשירות הבטחון, לו הקדיש כל ימי שנות חייו.

במלחמה ששת הימים גויס עמוס שרב לצה"ל והוטל עליו חפז בנחית רמת הגולן. כגר בכקר העליה לרמה נפצע עמוס - כפי שאומרים "כיננוני" - אבל חבריו הצילו אותו, כאשר היה במצב די קשה. יום אחרי גמר המלחמה פגשנו אותו בכי"ח רוטשילד בחיפה, כולו בגבס, חמונה קשה. הרופא הרגיע אותנו וועמוס יצא אחרי תקופה מסויימת עם נכות של 22% בערך, לכל ימי חייו. זה הכביד על תנועות ידיו ורגליו, אבל הוא לא רצה לשמוע, להשתחרר מהצבא, על שנות עבודתו בשרות הבטחון ועל חיי המשפחה שלו - לא אנוחנו בספר.

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

הגדול המר שפקד אותנו עם האסון בצור, לא מתבטא רק כלפי ההורים, האח והאחות, לא זשננו, שגם אנחנו נכנס למעגל הגדול של "הורים שכולים". אבל אנו ממשיכים את חיינו. הגדול המר הוא לאישה, שנשארה לבדה, ולילדים שזקוקים לאבא.

ההורים.

מספרים על אמנו רימון ז"ל

להורים אלן וחנן
עונה, ניצן, גל ועידו.

עמוס איננו.

לא ניתן לעכל עובדה נוראה זו.
אנו מלווים היום בן מסור,

אב אוהב ודואג, ובעל מסור בצורה בלתי רגילה.
נפרדים היום מחבר לעבודה אותו אהבנו.

מקבוץ אשדות יעקב הגעת אלינו לעבודות במבצעים
וביחידות נוספות ובעקשנות בקשת להגיע ליחידה הנוטלת

חלק במאבק הבלתי פוסק של עם ישראל מול אויבנו.

נפצעת במהלך ששת הימים בלחימה ברמת הגולן מול האוייב הסורי,

למרות הפציעה הגעת לרצועה ללחום במחבלים שאימו על שלטוננו בה.

לאחר מכן נשלחת לבסס שלטוננו בדרום סיני ושוב לעזה הסוררת.

לאחר שנה של חופשה העברה ליחידה חדשה והשתלבת בה במהירות.

ובעבודה ללא לאות סייעת סיוע מטמעהי מאוד, הן בלחימה בפחייע

והן בחנוך של דור עובדים חדש שלהם הייתה מופת.

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

לאחר שנה של חופשה העברת ליחידה חדשה והסתלבת בה במהירות. ובעבודה ללא לאות סיוע משמעותי מאוד, הן בלחימה בפחייע והן בחנוך של דור עובדים חדש שלהט היית תופת.

נקראת לדגל עם תחילת מבצע שלום הגליל, מלאת שרותך הנדרש בלבנון אך למרות זאת נענית, כדרכך, לבקשה להאריך תקופת עבודתך שם, וביום שרותך האחרון קרה האסון הנורא. מטבע עבודתנו לא נוכל לטפר על כל פעלך ומעשיך ישארו חסויים עוד ימים רבים.

לכל אורך שרותך ניחנת בכושר עבודה מעולה, בדבקות במשימה, בשיקול דעת, ביזמה, תושיה וכושר אלהור, ולא פחות מכך היית חבר טוב.

הקרבת מטביבך אוירה של אחוה ועזרה הדדית, ביום ובלילה ובזמנים הקשים ביותר. טוב היה לנו אתך, וקשה מאוד בלעדיך, ננסה לחקות אותך במעשינו.

יהי זכרך ברוך

=====

אספרים על עמוס רימון ז"ל

יורם שלמון - חבר - זברים שאמר בעת הלוויה.

כששמע ניצן על מות אביו, אמר בערך כך: "אפילו שהייתי כלפיו מינוס מינוס והוא פלוס פלוס, הערצתי אותו, אהבתי אותו" זה ניצן של רימונים, כולנו אהבנו אותו.

כשעמוס היה נפטקו המריבות, בחיוך החס שלו כבש כל לב, חבר טוב, מסור, אוהב ועוזר, ואנחנו הערצנו אותו על ההליכה יום יום אל הסכנה ואל ההעזה, כי עמוס היה מן המסתערים קדימה, עמוס הסתער קדימה על תל הילל ב-67 רגלי וחשוף והוא נפגע, ויואב הציל אותו. בצור לא היה משהו מלמעלה שיציל.

כשישבנו מאז ביום חמישי בצהרים וחכינו ביחד עם עדנה, וכשראינו את תמונות החרבות, זעקנו בשקט, איך הוא יצא משסדו

כיום השחרור שלו מלבנון עמוס לא חזר הביתה.

לא יהיה לנו יותר חבר משותף ללילות השבת הנפלאים, ספוגי אהבת ארץ ישראל ואהבה לשירה. אנחנו נמשיך לשיר תמיד עם עדנה ועמוס יהיה בקרבנו.

אבל בארץ שלנו, במקום בו נופל רימון אחד יינצו חמישים אחרים. מסתערים קדימה, אמיצים, הולכים לפני המחנה בני רימונים.

אנחנו עם הכאב ניוותר, כתבה ורד מוסנזון מנען:

אספרים על עמוס רימון ז"ל

כשיירדו הטיפות הראשונות
והעננים איימו לבלוע אותנו
היית רחוק והיית איתי
והיינו אחד
והיינו גשם ורוח
והיינו ברקים ורעמים
והיינו הרבה אנשים.

לא נשכח אותך עמוס.

אספרים על עמוס ריאון, ז"ל

עמוס.

דברים רבים נאמרו בפירוט מפי ותיקים ממני, אך למרות זאת, אני רואה חובה לעצמי לציין את הנקודות שאפיינו אותך, גם אם צוייננו ע"י אחרים.

אני אזכור אותך כנותן דוגמא למופת, כאדם שלא מש חיוך מפניו, גם ברגעים קשים, כאדם שקשה לכעוס עליו, התלהבותך מדביקה וסוחפת.

היית מסור לחבריך ולמשפחתך שהתגאית בה.

נפלת במקום בו ראית את עצמך תורם למדינה, עד כמה שהכרתך חונכת בדרך זו.

מי יתן והדברים אשר הנחלת ישמשו מזכרת לדורות, והמטפחה אשר כה אהבת, אין מילים לנחמה מלבד פעלך הראוי לטמש מופת.

קובי.

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

היום, שנה לאחר האסון כותבת עדנה:

בליבי, בכיתי, כמשפחה נתברה ובכל פינה יש מילה שסלורה אותי ומשמעותה מובנת יותר מתמיד "ח ל ל".

כשנסענו להוריו של עמוס בצפון, הדרך היתה יפהפיה, שחקנו עם הילדים במשחקי "עברית יפה", זו אחת ההזדמנויות להיות יחד, כולט. יכלנו לשוחח ולשמע חוויותיהם ביחד. היתה לי הרגשה נפלאה שעמוס היה שותף לחוויותי וליצירותי בעבודה בשטח שממנו והלאה, אבל ראיתי שהוא איתי ביחד. הילדים שרו שירים, ועמוס ניצח עם זיפיו הנוראים, והאוטו היה פתאום לא אוטו כי אם הזדמנות לחיים ביחד.

ועכשיו, בימים טרופים אלו, אחרי שיום ועוד יום עובר, ועמוס לא ביחד. אני מתניעה את האוטו ונוסעת עם הילדים לקבוץ לצפון, ובדרך, כל אנון בצידי הכביש מוכרת, ואני שואלת את הילדים "האם זוכרים?" (החרות הפיפי הכי ארוך ורחוק, ומובן, מי ניצח? אבא). ופתאום אני רואה שכולם צוחקים.

זכור לי שבקרתי כדגניה לאחר המקרה, נסעתי לבדי לכנרת ושם הסתובבתי בדיוק מתחת לעצי התמר, על הדשא בו שחק עמוס עם הילדים. הכל היה שונה, מוזר ור עצוב, כנרת מרה שלי. נוסעת עם הילד הקטן לאיילת השחר וחורות למחרת בבקר ישר לחלקה הצבאית, לא יכולה. הצפון בלי עמוס זה כמו שאומרים "איבדה את הצפון", קו הצפון קטע חלק מגופינו הבריא ועכשיו יש בו חלל וחול בעיניים.

לשמע אה ניצן החייל, שסיים קורס מדויכי ידיעת הארץ אומר: "אמא, קחי שבוע חופש ואראה לך את ירושלים". כאילו רצה למלא הבטחה של אבא לטייל איהי בירושלים.

אספרים על אמנו ר' מאיר ז"ל

ביום ראשון 11.11.82 והנה תכניות נקטעות, ואנו מלווים אותו בדרכו האחרונה בדיוק בתאריך זה.

לשמוע את שהיקתו של גל בן ה-13, וכשאני שואלת אותו: "מה אתה מרגיש?" הוא עונה: "כשאני שומע ילד קורא לאבא אני מקנא".

לשמוע את עידן בן הארבע וחצי קורא בקולי קולות "אבא" ופניו לשמים ואני שואלת: "מה אתה עושה" והוא עונה: "אומרים שמי שמת נמצא בשמים, אבל אף אחד לא יודע, נכון שאבא לא שט? הוא באדמה".

"בטח העיניים מלאות בחול, והגשם והרוח, לא טוב שם, קר ורטוב; ואז אני מסבירה לילד שאבא לא מרגיש דבר, ולאדמה קוראים גם "אמא אדמה" וכו'.

והנה פניו של הילד יותר רגועות, ורק מילה אחת יוצאת מפיו "חבל", ולי יש חול בעיניים. בשבת של יום אחרון ביחד, עמוס הגיע אל היס ישר מלבנון, עייף ורצוף, אבל מתגעגע, ואני מזנקת עליו ומנשקת אותו, והחברים מסתכלים כמו על סרט רומנטי.

היתה לי מצלמה, והנה אני מצלמת אותו, כמו דוגמן צמרת, כל כך יפה היה.

כמו שגרשתי מחשבות שחורות טמויות (שהיו תמונות). עכשיו, כשאני מסתכלת בתמונות אני נזכרת במחשבות של אותה שבת, ואני מרגישה כאילו סלע קשור לליבי ומושך אותי כלפי מטה, כל כך כבד.

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

מלווה אותי הכעס שעמוס לא זכה לראותני מהפעלת והמומה מול שיריו.

היום, כאשר אני קוראת ב"תנ"ך", אני נוכחת לדעת כי לא הכרתי את המשורר הגדול שבו, בשיריו הדגיש עמוס את השכול ואת התקוה, כאילו ציווה לנו חיים.

" בן אדם תן אות, להפליג בים של תקוות"

"בן אדם, החזק חזק בעולם".

ואני מנסה להלחין את שיריו של בעלי שנח כשני קילומטרים ממני, ובכל אופן, אני לבד, בלעדיו.

קשה לי לעכל, שעמוס לא יראה איך ילדיו גדלים, עולים לתורה, מתחתנים, שעמוס לא יאכל סטייק אצל אסא.

שעמוס לא יאמר לי: " אם תהיי ילדה טובה, אקח אותך לאכול גלידה מסטיק ביפו".

שעמוס לא ישוחח עם אביו על פוליטיקה, עם ריח של טוסטים ונקניק מיוחד של אמא, בדגניה. שעמוס לא יצעק בבית" ילדים, אמא לא עבד, אספו את הכלים למדיח", שעמוס ידפוק לפנות בקר בדלת ואני אכנס לתוך הדובון שלו, ולא אזוז רגעים ארוכים, ואח"כ קפה וספורים לתוך הבקר, במטבח.

שעמוס לא יתווכח עם ניצן וישאל "האם אתה רוצה שבצבא אחרים ימותו בשבילך?" וניצן עונה: " אבא, אני לא רוצה למות למען המדינה, אני רוצה לחיות".

אספרים על עמוס ריאון ז"ל

בכל חדשות שמודיעים שעוד חייל נפל, אצלי מתחילה השבעה, אבל בלי מאות החברים שהיו סביבי.

אם ניתן היה לעשות קסם ולסדר שבצלצולי הטלפון יחול בלבול, ועמוס יהיה על הקו...
עדנה.

